

Arrest

nr. 131 148 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2013 legde verzoeker samen met zijn Belgische vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 8 januari 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 28 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 5 mei 2014.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Er wordt één loonfiche voorgelegd van 'Unique Intérim' voor de periode van 19.03.2014 tot 21.03.2014 en van 24.03.2014 tot 28.03.2014. Op deze loonfiche wordt ook door de referentiepersoon verklaard dat ze nu 6 maanden via intérim moet werken en nadien een vast contract zou krijgen. Een verklaring kan echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden, zodus kan deze loonfiche niet aanvaard worden als bewijs voor stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene zelf legt ook allerhande documenten (diploma's, certificaten en verklaringen aangaande zijn tewerkstelling) voor. Deze kunnen niet aanvaard worden aangezien het de Belgische onderdaan is die zich wenst te vervoegen, die moet kunnen aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker op, “Schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Verzoeker heeft op 12 juni 2013 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van wettelijke levenspartner van een Belg. Door verweerder werd echter ten aanzien van deze aanvraag op 5 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Verzoeker heeft tegen deze weigeringsbeslissing op 13 januari 2014 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest dd. 7 april 2014 nr. 122 175 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd (cf. stuk 2).

In dit arrest werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd, en naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag en dat in dat geval verweerder verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dat in casu verweerder heeft nagelaten bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

2.

Dat de nieuwe verzoeker betekende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28.04.2014 stelt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan het 120% van het bedrag bedoeld in het art. 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (=leefloon).

Verder stelt verweerder dat de door verzoeker neergelegde loonfiche niet kan aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Tenslotte stelt verweerder dat de door verzoeker zelf neergelegde documenten (waaronder verklaringen aangaande zijn tewerkstelling) niet kunnen aanvaard worden nu het de Belgische onderdaan is, die zich wenst te vervoegen, die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest dd. 7 april 2014 uitdrukkelijk verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

Desondanks stelt verweerder opnieuw in zijn beslissing dd. 28.04.2014 dat de bestaansmiddelen van verzoeker tenminste gelijk dienen te zijn aan 120 % van het leefloon !!!

Dat deze motivatie volkomen onredelijk is en in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest dd. 7 april 2014 verder uitdrukkelijk geoordeeld dat verweerder zijn beslissing niet zorgvuldig voorbereidt en zich niet baseert op correcte feitenvinding wanneer hij nalaat, overeenkomstig art. 42§1, tweede lid, Vw., bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat verweerder opnieuw nalaat, alvorens een beslissing te nemen aangaande de nieuwe aanvraag van verzoeker welke enkel en alleen verwijst naar het gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofdte van verzoeker, een behoeftanalyse te doen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

5.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 28.04.2014 stelt dat de door verzoeker neergelegde loonfiche niet kan aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen omdat de verklaring van de referentiepersoon (dat ze na zes maanden een vast contract zou krijgen) niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Dat verzoeker opmerkt dat de motivatie van verweerder waarom de door verzoeker neergelegde loonfiche niet kan aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geenszins afdoende is.

Dat immers uit de door verzoeker neergelegde loonfiche blijkt dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk tewerkgesteld is en over inkomsten ingevolge tewerkstelling beschikt.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom het door verzoeker neergelegde bewijs dat de Belgische referentiepersoon over maandelijkse inkomsten beschikt niet kan aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat de vaststelling dat de Belgische referentiepersoon op de neergelegde loonfiche een verklaring heeft genoteerd geen afbreuk doet aan de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht van verweerder.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

6.

Dat uit de weigeringsbeslissing dd. 28.04.2014 blijkt dat verzoeker, die samenwoont met zijn Belgische levenspartner, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 28.04.2014 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2014 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat nu verzoeker te Rumst samenwoont met zijn Belgische levenspartner, en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in

aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

7.

Dat tenslotte er sprake is van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat immers krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verzoeker opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun huidige inkomsten) neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. De Raad stelt aan de hand van het betoog van verzoeker vast dat hij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt aangevoerd dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Het middel waarin de schending wordt opgeworpen van de motiveringsplicht dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

De in het geding zijnde bepalingen luiden als volgt:

- Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)”.

- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

- Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.4. Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat gewezen werd n.a.v. een eerste vestigingsaanvraag die ingediend werd op 12 juni 2013 en hieraan een schending ontlenu van rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De thans bestreden beslissing werd immers getroffen n.a.v. een tweede vestigingsaanvraag en beoordeelt andere stukken. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker erover valt dat verwerende partij geen stukken en bescheiden heeft opgevraagd met het oog op het uitvoeren van een behoefteanalyse, dient de Raad op te merken dat geen behoefteanalyse dient te worden gemaakt indien er geen bestaansmiddelen voorliggen. Dit is in casu het geval aangezien slechts één loonfiche werd voorgelegd die betrekking heeft op 3 dagen

interimarbeid en de verwerende partij terecht geen genoegen neemt met de verklaring van de echtgenote van verzoeker, eigenhandig aangebracht op de betrokken loonfiche, als zou ze zes maanden interim werken en daarna een vast contract krijgen en een eigen berekening van het loon. Verzoeker beschouwt de motivering in de bestreden bijlage 20 *“Een verklaring kan echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden”* als *“geenszins afdoende”*, maar deze overtuiging toont niet aan dat ze niet afdoende is. Bij de aanvrager van een verblijfskaart ligt ook een zorgvuldigheidsplicht in de zin dat het hem toekomt bewijskrachtige stukken neer te leggen ter staving van de vestigingsaanvraag. Een stuk dat betrekking heeft op drie dagen interimarbeid met daarop een eigenhandig aangebrachte verklaring van de echtgenote van verzoeker als zou ze zes maanden interim werken en daarna een vast contract krijgen en een eigen berekening van het loon, zonder dat dit ondersteund wordt door objectieve gegevens, is geen bewijskrachtig stuk en kan niet aantonen dat verzoekers echtgenote, *“over maandelijks inkomsten beschikt”* zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Er kan niet van verwerende partij worden verwacht dat ze leemten in de bewijsvoering van verzoeker gaat opvullen door zelf onderzoek te verrichten in dit verband en hieromtrent te motiveren. Het loutere bloot betoog van verzoeker dat uit de neergelegde loonfiche blijkt dat zijn partner *“wel degelijk tewerkgesteld is en over inkomsten ingevolge tewerkstelling beschikt”*, kan de door de verwerende partij gedane beoordeling evenmin aan het wankelen brengen.

Aangezien de loonfiche niet wordt aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, ligt er geen bewijs voor van dergelijke bestaansmiddelen, dient er derhalve geen behoefteanalyse te worden gemaakt en derhalve geen bescheiden of inlichtingen te worden opgevraagd in dit kader of hieromtrent te worden gemotiveerd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.5. Uit het gegeven dat de bestreden bijlage 20 eraan herinnert, *“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*, kan verzoeker niet dienstig afleiden dat verwerende partij dit als een minimumbedrag zou beschouwen in plaats van een referentiebedrag.

Zoals reeds eerder gezegd kan verzoeker te dezen niet teruggrijpen naar wat een arrest van de Raad op dit punt zou hebben gesteld n.a.v. verzoekers eerste vestigingsaanvraag. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel dat hieraan verbonden wordt blijkt dan ook niet.

2.6. Verzoeker is verder van oordeel dat uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat hij ingevolge tewerkstelling zelf over inkomsten beschikt, doch dit mist feitelijke grondslag. Blijkens de bestreden bijlage 20 heeft verzoeker diploma's en certificaten neergelegd die volgens het administratief dossier betrekking hebben op gevolgde opleidingen en afgelegde examens, maar de Raad ziet niet in hoe hieruit kan blijken dat verzoeker over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, minstens toont verzoeker dit niet aan. De verklaringen aangaande tewerkstelling waarvan melding gemaakt wordt in de bestreden bijlage 20 betreffen blijkens het administratief dossier niet meer dan de opmaak van twee brieven van verzoeker van 27 februari 2014 met betrekking tot een rizivnummer en een derdebetalersrekening en de melding van verzoeker dat hij zodra hij in het bezit is van een rizivnummer zal beginnen werken in het kader van thuisverpleging, maar deze brieven met daarop tweemaal een eigenhandig aangebrachte verklaring van verzoeker *“Dit is bewijs dat ik binnenkort ook begin te werken (april 2014)”* tonen evenmin enige effectieve tewerkstelling aan, laat staan inkomsten uit tewerkstelling. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt maar voegt ook bij zijn verzoekschrift geen bewijskrachtige stukken in dit verband. Aangezien geen inkomsten voorliggen kan verzoeker niet dienstig betogen dat verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden heeft met zijn volledige inkomsten en deze van zijn echtgenote of een manifeste beoordelingsfout begaan heeft in dit verband. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de bestreden bijlage 20 nog de motivering kan gelezen worden, *“Deze kunnen niet aanvaard worden aangezien het de Belgische onderdaan is die zich wenst te vervoegen, die moet kunnen aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”* Verzoeker brengt hiertegen niets in.

2.7. Waar verzoeker nog de schending van zijn rechten van verdediging en de hoorplicht aanvoert in die zin dat verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren bij verzoeker alvorens de bestreden beslissing te treffen en hem de mogelijkheid had dienen te geven bijkomende stukken neer te leggen in het kader van de behoefteanalyse, wijst de Raad erop dat aangezien geen bestaansmiddelen voorliggen, geen behoefteanalyse diende te worden gemaakt. Verzoekers verzuchtingen hadden dan

ook niet tot een andersluidende beslissing kunnen leiden. De hoorplicht kan ook niet aangewend worden om verwerende partij er toe te dwingen leemten in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA